

BOOKA.

Knjiga **173**

DELFIN DE VIGAN
DECA SU ZAKON

Naslov originala
Delphine de Vigan
Les enfants sont rois
© Éditions Gallimard, Paris, 2021.

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Cara Dušana 68

office@booka.in

www.booka.rs

IZVRŠNA UREDNICA

Sanja Bogičević

PREVOD S FRANCUSKOG

Novak Golubović

LEKTURA

Ena Marić

KOREKTURA

Branislava Cvetković

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Javorka Đurić

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2022.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

DELFIN DE VIGAN
DECA SU ZAKON

Preveo Novak Golubović

NEKI DRUGI SVET

Imali smo priliku da promenimo svet,
ali nam je draži bio telešop.

STIVEN KING,
O pisanju

BRIGADA KRIMINALISTIČKE POLICIJE – 2019.

NESTANAK DETETA KIMI DIOR

Predmet:

Transkripcija i upotreba najnovijih instagram storija koje je postovala Melani Klo (udato Dior).

STORI 1

Emitovan 10. novembra u 16.35.

Trajanje: 65 sekundi.

Video je snimljen u prodavnici obuće.

Melanin glas: „Dušice moje, stigli smo u Run-Shop da kupimo Kimi nove patike! A, mačkice moja, trebaju ti nove patike jer stare počinju malo da stežu?“ (Kamera mobilnog telefona se okreće prema devojčici kojoj treba nekoliko sekundi da ravnodušno klimne glavom.) „Dakle, evo tri para, broj 32, koja je Kimi izabrala.“ (Vide se poređana tri para patika.) „Ja ću vam ih detaljnije opisati: par zlatnih *najki er* iz nove kolekcije, par *adidaski* s tri pruge i jedan par bez ikakve oznake sa crvenim obrubom... Moraćemo da se odlučimo,

a Kimi, kao što znate, mrzi da bira. Dakle, dušice moje, zaista računamo na vas!“

Na ekranu se preko videa pojavljuje mini-anketa na Instagramu:

„Šta Kimi treba da uzme?

A - *najki er*

B - *adidas*

C - najjeftinije patike“

Melani okreće mobilni telefon prema sebi kako bi zaključila: „Dušice moje, sva sreća da ste vi tu i da ste vi ti koji odlučuju!“

Osamnaest godina ranije

Petog jula 2001, na dan finala *Loft storija*¹, Melani Klo, njeni roditelji i njena sestra Sandra seli su na svoja uobičajena mesta ispred televizora. Od 26. aprila, datuma kada je takmičenje počelo, porodica Klo nije propustila nijedan udarni termin četvrtkom.

Nekoliko minuta pre nego što će biti pušteni na slobodu, pošto su proveli sedamdeset dana u zatvorenom prostoru – montažnoj vili, lažnoj bašti, s pravim kokošinjcem – poslednja četiri kandidata su se okupila u ogromnoj dnevnoj sobi, dva momka zbijena jedan do drugog na beloj sofi, dve devojke, jedna s njihove leve a jedna s desne strane u istim takvim foteljama. Voditelj, čija je karijera upravo doživela tako fenomenalan i neočekivan zaokret, sa ushićenjem je podsetio da je ključni, toliko iščekivani, trenutak konačno stigao: „Brojim od deset, kad dođem do nule, izlazite napo-lje!“ Još jednom je pitao da li je publika spremna da ga prati,

---

1 Francuska verzija *Velikog brata*. (Prim. prev.)

a zatim započeo odbrojavanje, „deset, devet, osam, sedam, šest, pet“, uz pratnju poslušnog i moćnog hora. Kandidati su požurili ka izlazu, s koferima u rukama, „četiri, tri, dva, jedan, nula“. Vrata su se otvorila kao na promaji, začulo se klicanje.

Sada je voditelj urlao kako bi nadglasao buku gomile okupljene napolju i galamu nestrpljive publike koja je bila zarobljena u studiju više od sat vremena. „Izašli su! Stižu! Sedamdeset dana i povratak na zemlju za Lor, Loanu, Kristofa i Žan-Eduara!“ U nekoliko navrata je prikazan krupan kadar vatrometa puštenog s krova zgrade u kojoj su boravili nekoliko dugih nedelja, dok su poslednja četiri kandidata šetala crvenim tepihom prostrtim za tu priliku.

Bili su napolju, da, napolju, ali je sve i dalje neobično ličilo na unutra. Razularena masa se tiskala iza ograde, fotografi su pokušavali da priđu, nepoznati ljudi su ih preklinjali za autogram, novinari su gurali mikrofone. Neki su mahali transparentima i plakatima s njihovim imenima, drugi su ih snimali malim kamerama (mobilni telefoni su tada bili rudimentarni uređaji koji su se koristili samo za telefoniranje).

Ono što im je obećano dogodilo se. Za nekoliko nedelja, postali su slavni.

U pratnji telohraniteljâ, hodali su kroz svoje obožavaoce, a voditelj je nastavio da izveštava o njihovom kretanju, „tek su nekoliko metara od studija, pogledajte, penju se uza stepenice“, izlišnost komentara povrh slike ni na koji način nije naškodila dramskoj napetosti, naprotiv, iznenada joj je dala novu, zapanjujuću dimenziju (postupak oprobavan u svim svojim oblicima tokom narednih nekoliko decenija). Vrišci su se udvostručili i jedna crna zavesa se otvorila kako bi

prošli. Kada su ušli u studio gde su ih čekale njihove porodice i devet drugih kandidata, koji su ih ili dobrovoljno napustili ili su eliminisani tokom prethodnih nedelja, napetost je porasla. U zagrejanom atmosferi i sve većoj konfuziji, gomila je počela da skandira jedno ime: „Loana! Loana!“

Kao i publika, cela porodica Klo se nadala njenoj pobjedi. Melani je mislila da je ona prosto veličanstvena (njene silikonske grudi, njen ravni stomak, njena preplanula koža), Sandra, dve godine starija od nje, bila je dirnuta njenom usamljenošću i melanholijom (devojkama su najpre drugi takmičari odbacili zbog toga kako se oblači, a zatim je, uprkos tome što se naizgled uklopila, ostala glavna meta ogovaranja i šaputanja). Iako pogođena eliminacijom Žili, simpatične i vesele mlade takmičarke, koja je svakako bila njen favorit, gospođa Klo se prepustila dirljivoj priči o Loani – njenom teškom detinjstvu i njenoj ćerčici koja je smeštena u hraniteljsku porodicu – kako su otkrili tabloidi. Što se tiče njihovog oca Rišara, za njega je postojala samo ta lepa plavuša. Slike Loane u šortsu, mini-suknji, majici otvorenih leđa, kupaćem kostimu i njen obeshrabreni osmeh proganjali su ga noću, a ponekad čak i narednog dana. Cela porodica se složila da Lor, za koju su mislili da je previše buržujka, niko ne dolazi u obzir, kao ni Žan-Eduar, nedosledno i glupo razmaženo derište.

Nešto kasnije, kada su gledaoci izabrali dva pobednika i svi se zaputili ka tajnom mestu na kom je veće trebalo da se nastavi, kolona crnih automobila, u pratnji kamermana na motorima, napustila je kvart Plen Sen Deni. Korišćena je tehnika dostojna Tur de Fransa. Kad bi se zaustavili na

semaforu, kroz otvorene prozore su im gurani mikrofoni kako bi se čuli utisci pobednika.

„Podseća me na dan kad je Širak izabran!“, poverio se vođitelj čiju iscrpljenost šminka više nije uspevala da sakrije.

Negde kod Trga Etoal napravio se zastoj. Na Aveniji Grand arme, iz susednih ulica slivale su se gomile i ljudi su napuštali svoja vozila kako bi im se približili. Na ulazu u noćni klub, stotine znatiželjnih čekalo je *loftere*.

„Svi nas obožavaju, ovo je sjajno!“, izjavio je Kristof, jedan od dva pobednika, reporterki koja je izveštavala sa lica mesta.

Loana je izašla iz auta, u kratkom, bledoružičastom heklanom topu i izbledelim farmerkama. Na tankim štiklama, uspravila je svoje spektakularno telo i pogledala oko sebe. Neki su u njenim očima primetili izvesnu odsutnost. Ili zbuñjenost. Ili pak nagoveštaj jedne tragične sudbine.

Melani Klo je tada imala sedamnaest godina i tek što je završila treći razred Gimnazije „Sveti Franjo Asiški“ u La Roš sir Jonu. Kako je bila prilično introvertna, nije imala mnogo prijatelja. Iako nikada nije verovala da bi njena budućnost, na ma koji način, mogla da zavisi od neizvesnog toka njenih studija, bila je vredna i postizala je pristojne rezultate. Više od svega je volela televiziju. Osećaj praznine koji nije mogla da opiše, izvesna zabrinutost, ili strah da joj život izmiče, osećaj koji bi se ponekad razjapio u njenom stomaku kao bunar, uzak ali bez dna, smirivao se tek kad bi sela pred mali ekran.

Nekoliko stotina kilometara odatle, u Banjeu, pariskom predgrađu, Klara Rusel je sama i krišom gledala finale *Lofta*. Ona je u to vreme bila drugi razred. Neporecive sposobnosti

i krajnje prosečan nivo njene gimnazije omogućili su joj zadovoljavajuće ocene uprkos potpunom odsustvu rada kod kuće. Najviše su je zanimali dečaci, bila je sklona plavušanima kratke kose – niša u kojoj joj se konkurencija činila manje jakom, pošto su u trendu nesumnjivo bili tamnosmeđi. Način na koji se izražavala – stalno su je zadirkivali zbog izbora reči i sklonosti ka zamršenim rečenicama, što je u njenim godinama bilo dosta neuobičajeno – pokazao se kao prednost kada je u pitanju zavođenje. Njeni roditelji, oboje učitelji, veoma zainteresovani za lokalne teme i aktivni u javnom delovanju, od njenog začeća su pripadali kolektivu „Nasmešite se, snimaju vas“ (udruženju koje okuplja ljude što ne žele da utonu u društvo represivne tehnologije, vrlo aktivnom u borbi protiv svih oblika video-nadzora), koji je pozvao gledaoce da bojkotuju tu emisiju i, nekoliko nedelja ranije, da isprazne svoje kante za đubre ispred sedišta kanala M6. Tog dana je bilo gađanja jajima, jogurtom, paradajzom i gomila smeća. Klarini roditelji su, naravno, učestvovali u toj akciji, a zatim su se pridružili još jednoj velikoj akciji koju je vodila televizija *Zalea* (alternativni kanal koji je početkom 21. veka izveo dotad neviđen eksperiment besplatne televizije). Oko dvesta pedeset aktivista uspelo je da se približi Loftu kako bi oslobodili učesnike. Čak su uspeli da pređu prvi zaštitni zid. Filip, Klarin otac, pojavio se u kratkom prilogu emitovanom u dnevniku *Frans 2*.

„Crveni krst ulazi u zatvoreničke logore, mi zahtevamo isto pravo! Oni su neuhranjeni, iscrpljeni, izloženi reflektorima, sve vreme plaču, oslobodite taoce!“, izjavio je jednom novinaru.

„Oslobodite kokoške!“, nastavili su svi u horu kada ih je kordon policije sprečio da nastave dalje.

Dovoljno je reći da Klarini roditelji, koji su u veče finala bili zauzeti sastančenjem kolektiva na temu „U kakvom društvu želimo da živimo?“, ne bi bili oduševljeni činjenicom da njihova ćerka s nepunih petnaest godina koristi njihovo odsustvo kako bi zurila u taj dijabolični program, očigledan simptom jednog sveta u kome je sve postalo roba i kojim upravlja kult ega.

Jedanaest miliona gledalaca pratilo je te večeri finale *Loft storija*. Nikada ranije jedna TV emisija nije tako uzburkala strasti. Štampani mediji su u početku uglavnom komentarisali dolazak formata u Francusku, a zatim su se, od otkrića do obrta, upeicali, posvećujući mu naslovne stranice, kolumne i debate. Nekoliko nedelja su sociolozi, antropolozi, psiholozi, psihijatri, psihoanalitičari, novinari, urednici, pisci, esejisti analizirali program i njegov uspeh.

„Vreme će se meriti pre i posle njega“, moglo se pročitati tu i tamo.

Hteli su da budu na televiziji da bi bili poznati. Sada su bili poznati jer su bili na televiziji. Zauvek će biti prvi. Pioniri.

Dvadeset godina kasnije, kulturni momenti prve sezone – čuvena scena „u bazenu“ između Loane i Žan-Eduara, ulazak takmičara u vilu i finale u celosti – biće dostupni na Jutjubu. Ispod jednog od tih videa, prvi komentar koji je napisao neki korisnik zvučao je kao proročanstvo: „Trenutak kada smo otvorili vrata pakla.“

Možda je, zapravo, u tih nekoliko nedelja sve i počelo. Ta propustljivost ekrana. Ta mogućnost prelaska iz posmatrača u onog koji se posmatra. Ta želja da se bude viđen, prepoznat, neko kome se dive. Ta ideja da je to dostupno svima,

svakome. Nema potrebe ništa da proizvedeš, stvoriš, izmisliš kako bi stekao pravo na svojih „petnaest minuta slave“. Bilo je dovoljno pojaviti se i ostati u kadru ili ispred objektiva.

Dolazak novih medija uskoro će ubrzati fenomen. Danas svako postoji zahvaljujući eksponencijalnom umnožavanju sopstvenih tragova, u obliku slika ili komentara, tragova za koje će se u nekom trenutku ispostaviti da su neizbrisivi. Dostupni svima, internet i društvene mreže ubrzo će preuzeti štafetu od televizije i proširiti mogućnosti. Pokazati se spolja, iznutra, iz svakog ugla. Živeti da bi bio viđen ili živeti preko posrednika. Rijaliti-televizija i njene osvedočene varijacije postepeno će se proširiti na mnoga polja i još dugo diktirati njihove kodove, njihov rečnik i njihove narative.

Da, tada je sve počelo.

Kada bi se obraćala Melani, majka bi obično započinjala rečenice sa „ti“, time izbegavajući direktno izražavanje osećanja, nakon čega bi odmah usledila negacija. Ti *nikad ništa ne radiš*, ti *se nikad nećeš promeniti*, ti *mi nisi rekla*, ti *nisi ispraznila mašinu za sudove*, ti *ne misliš valjda ozbiljno tako da izađeš napolje*. „Ti“ i „ne“ su bili nerazdvojni. Kada je Melani odlučila da studira engleski, s obzirom na to da nije baš briljirala na maturi, mada ju je položila iz prve, njena majka je rekla: „Ti, nadam se, ne misliš da ćemo mi da platimo deset godina studija!“ Studiranje, građenje karijere, to je bilo za dečake (gospođa Klo, na svoje veliko žaljenje, nije imala sina), dok bi devojčice pre svega trebalo da brinu o tome da se dobro udaju. Ona sama se posvetila obrazovanju svoje dece i nikada nije razumela to što je Melani htela da napusti rodni kraj, gledajući na taj izbor kao na neku vrstu snobizma. „Jedan probô pa se usrô“, dodala je, izuzetno odstupivši od obaveznog „ti“. Uprkos tom upozorenju, leto pošto je proslavila osamnaesti rođendan, Melani je spakovala kofer i preselila se u Pariz. Prvo je živela u sobi za posluđu s toaletom i umivaonikom na odmorištu u VII arondismanu, za čiju kiriju je četiri večeri nedeljno morala da čuva decu,

a zatim je iznajmila malu garsonjeru u XV arondismanu (našla je posao u turističkoj agenciji i otac joj je slao dvesta evra mesečno).

Ne bi umela da objasni kako je napustila studije da bi radila puno radno vreme u agenciji, osim što joj se ponekad činilo da je sve unapred zapisano, kako uspesi, tako i neuspesi, i da joj nije bio poslat nikakav znak koji bi je ohrabrio da nastavi studije: imala je pristojne ocene, ali ostali studenti su već govorili engleski bez ikakvog akcenta i pisali bez greške. Iznad svega, kada bi iz *present continuous*-a pokušala da se projektuje u budućnost, nije videla ništa. Baš ništa. Direktorka agencije joj je, kada je postalo upražnjeno, ponudila mesto pomoćnice, koje je podrazumevalo mešavinu kadrovskih i administrativnih dužnosti, i ona je prihvatila. Dani su brzo prolazili i osećala se kao da je tamo gde bi trebalo da bude. Uveče bi se vraćala u malu garsonjeru u Ulici Viole, koju je sada sama finansirala, podgrejala sebi neko gotovo jelo, ne propuštajući nijedan rijaliti. *Ostrvo iskušenja*, iako pomalo nemoralno za njen ukus, i *Bachelor* su joj svakako bili omiljeni. Vikendom je izlazila sa svojom prijateljicom Džes (koju je upoznala na fakultetu i koja se takođe doselila u Pariz) na pivo u baru ili đus-votku u noćnom klubu.

Nekoliko godina kasnije, suočena sa sve većom konkurencijom onlajn turizma, turistička agencija koja je Melani omogućila da se zaposli prolazila je kroz težak period, blizu bankrota.

Jedne večeri, dok je pretraživala sajt specijalizovan za regrutovanje kandidata za rijaliti-televiziju (zapravo, već se javila na nekoliko oglasa, ali nikada je nisu pozvali), naišla

je na novu ponudu. Bilo je dovoljno da imaš između dvadeset i trideset godina, da ne budeš u vezi i da pošalješ dve fotografije koje se obično traže: portret i sliku celog tela, po mogućstvu u trikou ili kupaćem kostimu. Uostalom, pomislila je, nekoliko dana nade, nekoliko dana sanjarenja, i to je nešto. Nedelju dana kasnije su joj se javili. Glas koji je zvučao mlado, za koji joj je trebalo nekoliko minuta da mu odredi pol, postavio joj je dvadesetak pitanja o njenom ukusu, stasu i motivaciji. Slagala je nekoliko stvari i trudila se da zvuči promiskuitetnije nego što jeste. Morala je da deluje originalno kako bi imala ikakvu šansu da bude primljena. Zakazali su joj sastanak za sledeću nedelju.

Kad je došao taj dan, trebalo joj je više od sat vremena da odabere šta da obuče. Bila je svesna da mora imati nekakav stil, čitljiv i upečatljiv, koji bi jasno artikulisao glavne aspekte njene ličnosti. Problem je bio u tome što se svakog dana oblačila isto – farmerke, džemper, bluza – i, kad je malo bolje razmislila, nije bila sigurna da ima išta da pokaže.

Melani Klo je sebe zamišljala bujnom i neodoljivom, a ostala je rezervisana, diskretna mlada žena koju je prezirala.

Na kraju je izabrala svoje najuže pantalone (morala je da legne na pod da bi ih zakopčala, uprkos tome što su bile s likrom) i reklamnu majicu Nestlea – majicu kompanije u kojoj su njenog oca upravo unapredili u izvršnog direktora – koju je isekla ispod grudi, uklonivši logo brenda. Obula je patike, a zatim se osmotrila u ogledalu. Malo je preterala s makazama: video joj se dobar deo grudnjaka, ali i to je bio nekakav stil. Sastanak je bio zakazan za šest sati. Da bi bila sigurna da neće zakasniti, tražila je slobodno popodne na poslu.

Stigla je pet minuta ranije u prostorije produkcijske kuće. Nokti su joj bili nalakirani bledoružičasto, a malo rumenila na jagodicama i svetla senka za oči podmlađivali su je. Uveli su je u veliku pravougaonu sobu, nasred koje su bili kamera na stativu i tabure. Dečko koji ju je bez reči proveo kroz lavirint hodnika ostavio ju je samu. Melani je čekala. Prošlo je nekoliko minuta, pa još petnaest, pa pola sata. Ubeđena da je kamera krišom snima, nije htela da pokaže nikakav znak napetosti ili nelagode. Strpljenje je nesumnjivo bilo jedan od kvaliteta neophodnih da biste bili dobar takmičar u rijalitetu, pa je odlučila da nastavi da čeka bez reči, ubeđena da je to nekakav test.

Posle sat vremena, u sobu je uletela neka besna žena.

– Pa što ne kažete da ste tu?! Ako me niko ne obavesti, ja ne mogu da vraćam!

– Ja... Izvinite. Mislila sam da... znate...

Melanin glas bi, kad god se uzbuđi, odjednom utanjio, dok od njega ne bi ostao samo tračak.

Žena je spustila loptu.

– Moraćete da budete glasniji ako želite da vas čuju. Koliko imate godina?

– Dvadeset šest – odgovorila je nešto glasnije.

Žena joj je rekla da ustane i okrene se prema kameri. Zatim iz profila, otpozadi i ponovo iz profila. Zamolila ju je da prošetala. Da se smeje i češlja. Postavila joj je čitav niz pitanja – koliko ima kilograma, koji su njeni kvaliteti, šta joj se najviše dopada kod njenog fizičkog izgleda, šta pak mrzi, šta joj najčešće zameraju, da li ima neke komplekse, kakav je njen idealan muškarac, da li bi mogla da promeni svoj izgled, stav ili stas za ljubav – na koja je Melani pokušala da odgovori

najbolje što je umela. Smatrala je sebe punijom, ali ne i ružnom, direktnom i veselom, sanjala je o velikoj ljubavi s nežnim i pažljivim muškarcem, želela je decu, bar dvoje, da, bila je spremna da učini dosta za ljubav, ali ne bilo šta.

Žena je bila vidno razdražena, ali nije prekidala intervju (obučavala ju je Aleksija Laroš-Žuber, producentkinja koja je simbol rijaliti-televizije u Francuskoj, čija je krilatica bila: „Dobar kandidat vas ili zavodi ili vas nervira. Ako vas smara, zaboravite.“). Ali Melani ju je bacala u očaj. Možda zbog njenog visokog glasa, koji je od uzbuđenja postajao piskav, ili zbog krupnih očiju poput kravljih u crtanim filmovima. Za rijaliti-televiziju već odavno nije bilo dovoljno snimati šaćicu mladih zamorčića koji bi dvadeset četiri sata dnevno umirali od dosade. Osnovnom principu eksponiranja morali su da se dodaju i drugi sastojci: izmišljotine, neinhibiranost, pojačana seksualnost. Tela su evoluirala naporedo sa imenima, stvarnim ili pozajmljenim – Dilan, Karmelo, Kelija, Kris, Beverli i Šana zamenili su Kristofa, Filipa, Lor i Žili.

U nekoliko navrata, direktorka kastinga je razmišljala da prekine intervju. Nije tražila lepo vaspitanu devojkicu. Trebali su joj trash i karikature, laži i manipulacije. Trebali su joj antagonizmi i rivalstva, buduće poštapalice kupljene s televizije. Ali ipak to nije uradila. Na trenutak je pomislila kako pred sobom ima mnogo ozbiljnijeg kandidata nego što se čini na prvi pogled. Šta ako se ispod te prividne banalnosti krije najbrutalnija, najdivljačkija, najbezočnija ambicija na koju je ikada naišla? Utoliko opasnija jer je savršeno kamuflirana. Zatim je ta ideja iščezla i pred sobom je zatekla Melani Klo, pomalo tupavu mladu ženu koja se klatila s jedne noge na drugu i nije znala šta će s rukama.

Dobar rijaliti TV kasting uvek sadrži iste sastojke, koje su profesionalci saželi na sledeći način: kalaštura + fuksa + šaljivdžija + lepotan + picopevac. Iskustvo je, međutim, pokazalo da jedna manje upečatljiva ličnost nije za bacanje. Žrtveni jarac, posrednik, tupson, naivčina uvek može da posluži. Ali Melani je čak i za tu kategoriju bila rezervna opcija.

Na bloku ispred sebe, crvenom hemijskom je zabeležila: *Gospođica Prosečna. Odgovor: Ne, hvala.*

„Javićemo vam“, rekla je odlučno, krenuvši prema vratima.

Melani je uzela torbu sa stolice i pošla za njom. Kada je podigla ruke da obuče jaknu, delovalo je kao da su joj grudi, čiju bujnost je kasting direktorka odmah primetila, pokuljale iz majice. Melani je zaista imala veoma velike, prirodne grudi, čvrste a naizgled meke, koje čipka ružičastog grudnjaka očigledno nije mogla da zadrži. Kao da je nešto posumnjalo ili naslutilo, dok se mlada devojkica poslušno spremala da napusti sobu, zaustavila ju je pokretom ruke.

– Kaži mi, Melani, koliko si momaka imala?

– Šta podrazumevate pod *momkom*? – pitala je Melani, svesna da joj je to poslednja šansa.

– Biću direktnija – uzdahnula je žena. – Sa koliko si tipova spavala?

Usledilo je nekoliko sekundi tišine, a zatim ju je Melani pogledala pravo u oči.

– Ni sa jednim.

Pošto je otišla, direktorka je ispod njene fotografije crvenom hemijskom napisala:

26 godina. DEVICA.

A zatim tri puta podvukla.

BRIGADA KRIMINALISTIČKE POLICIJE – 2019.

NESTANAK DETETA KIMI DIOR

Predmet:

Transkripcija i obrada najnovijih instagram storija koje je postovala Melani Klo (udato Dior).

STORI 2

Emitovan 10. novembra u 16.55.

Trajanje: 38 sekundi.

Melani Klo je u svom autu. Drži mobilni u ispruženoj ruci i govori licem okrenuta prema kameri. Naziv filtera koji je korišćen („mačkaste oči“) stoji u gornjem levom uglu ekrana.

Zatim okreće telefon prema svojoj deci, koja su na zadnjem sedištu vozila. Semi se osmehuje u kameru, Kimi sisa palac i mazi se po nosu plišanom kamilom. Devojčica ignoriše mobilni koji je uperen u nju i ne osmehuje se.

Melani: „Zdravo, dušice moje, mnogo vam hvala! Mnogo, mnogo vas je glasalo kako bi nam pomoglo i za Kimi

ste izabrali zlatne *najki er*! Naravno, kao i uvek, poslušali smo vaš savet i kupili smo njih! Divne su! Veliko hvala na pomoći i učešću. Kasnije ću ih podeliti, kako biste mogli da vidite kad ih obuje. Divno joj stoje!!!

„Sada idemo kući! Ali ne napuštamo vas! Vidimo se uskoro, dušice moje!“

Klara Rusel je završavala prava na Sorboni kada je odlučila da se prijavi na javni konkurs za Policijsku akademiju. Imala je dvadeset četiri godine. Nije umela da objasni kako joj je to jednog jutra palo na pamet, s obzirom na to da ništa pret hodnih dana nije nagoveštavalo taj preokret. Najbolje što je mogla da smisli bila je potreba za pravdom, želja da se oseti korisnom, ideal zaštite i odbrane građana, gomila banalnih argumenata koji su zapravo bili samo izgovori. Jer nije mogla da kaže, kao što će kasnije moći, bez zadržke ili stida: želim da vidim krv, užas i Zlo izbliza. Premda nije čitala dektivske romane (osim nekoliko romana Agate Kristi jednog kišnog leta u Bretanji) i nikada nije gledala takve serije. Bila je već tinejdžerka kada su njeni roditelji pristali da kupe prvi televizor, čiju upotrebu su ograničili na gledanje debata i dokumentaraca. S druge strane, dva filma koja je videla u bioskopu zaokupila su joj maštu: *Serpiko* Sidnija Lumeta (jedan od filmova koje je njen otac smatrao kultnim) i *Policija Morisa Pijalaa* (njen tadašnji dečko koji tek što je upisao Femis² rešio je da je upozna s francuskom kinematografijom).

Klara se posle druge godine fakulteta odselila od roditelja u stan koji je delila sa cimerima u XIII arondismanu, nedaleko od stanice Žantiji. Kirija je bila niska, a stan namešten. Bilo ih je troje. Drugo dvoje je zvanično bilo par koji je njoj bio slabo uverljiv: ne samo što su bili dva sveta već je delovalo da među njima ne postoji nikakva seksualna privlačnost. I to nije bilo slučajno. Klari nije mnogo trebalo da otkrije ono što su u njenoj porodici, sa istančanim ukusom za ironiju, zvali šarenom lažom, naime, oboje imaju pravu ljubavnu vezu, sa osobom istog pola, dok je njihova samo paravan namenjen roditeljima uskih pogleda. Što se Klari-nih roditelja tiče, oni bi bez problema prihvatili da je njihova ćerka lezbejka, što očigledno nije bio slučaj, ali pomislili su da je u pitanju neslana šala kad ih je obavestila da se prijavila na javni konkurs za Policijsku akademiju.

„Na prvom testu se piše esej iz oblasti opšte kulture“, nastavila je Klara, pošto im je objasnila da na javni konkurs za oficire mogu da se prijave samo ljudi s najmanje diplomom trogodišnjih osnovnih studija ili njenim ekvivalentom. Ako prođe, ubrzo posle konkursa bi krenula u školu.

Ti detalji i ton kojim mu se ćerka obraćala, pošto je isključio prvobitnu pretpostavku da je posredi postadolescentska šala, primorali su oca da sedne. Nekoliko minuta nije mogao lepo da udahne i Klara je pomislila na izraz „ostati bez teksta“, koji je često koristio. Majci su drhtale ruke i izbegavala je njen pogled.

„Može li na internetu sve da se kaže?“ bila je tema iz opšte kulture koju su te godine dali kandidatima. Klara je zatim uradila test praktičnog rešavanja slučaja na osnovu administrativne dokumentacije, onda upitnik koji je zahtevao

kratke odgovore na temu opšteg upravnog prava i građanskih sloboda, upitnik iz opšteg znanja i završni test vezan za krivični postupak. Zatim su je pozvali na fizičke testove: kardiorespiratorni test izdržljivosti i test motoričkih sposobnosti. Prvi je uspešno prošla, kod drugog tu i tamo. Klara je bila sitna. „Slatka mala puslica“, govorio je njen ujak Dede, što ju je dovodilo do ludila. Kao dete je prošla sve vrste lekarskih pregleda kako bi se objasnio njen nizak rast. Nekoliko meseci se čak govorilo o lečenju zasnovanom na hormonima rasta, a zatim su Režan i Filip, u dogovoru sa svojom ćerkom, odlučili da puste prirodu da ide svojim tokom. Kad je odrasla, Klara je bila visoka metar pedeset i četiri. Bila je niska, ali savršeno proporcionalna. Okretna, sportski tip, nije joj nedostajalo kondicije i nije se plašila iskušenja. Tog dana, posle obećavajućeg početka pred komandantom M., plavokosim muškarcem u četrdesetim godinama čije prisustvo i privlačnost joj nisu promakli, izgubila je ravnotežu na gredi, pala, ustala, a zatim velikom brzinom poletela u pogrešnom pravcu.

U sali se prolomio smeh i neko se glasno našalio: „Ovuda je izlaz.“ Klara je zastala, sačekala je nekoliko sekundi da joj se smiri dah. Pogledala je komandanta u oči, čekajući neki znak na njegovom licu da li ima dozvolu da nastavi. Njegov izraz lica nije se dao pročitati. Ponosito, bez reči, nastavila je vežbu.

Na povratku kući, Klara je razmišljala kako jeste pokazala nepouzdanu motoričku sposobnost, ali i neporecivu otpornost na ismevanje, što bi u policiji nesumnjivo moglo da bude korisno.

Melani je dobila poziv jednog jutra u devet sati. Izabrana je za novu, prvu sezonu *Susreta u mraku!* Odabrana, zadržana, izabrana. Skakala je od radosti, nekoliko puta ponovivši: „Nemoguće! Nemoguće!“ Zatim ju je obuzela jaka mučnina, do te mere da je morala da legne na stomak. Onda je telefonirala majci, koja je najpre mislila da izmišlja, a onda zaključila: „Nemoj da ti svašta pada na pamet!“ Nešto kasnije, Melani je morala da popuni zahtev za neplaćeno odsustvo, pošto je snimanje bilo usred nedelje. Tajming nije bio idealan, ali direktorka je pristala.

Kad je došao dan, asistent kandidata je kolima odvezao Melani do grada Šambursi, gde se nalazila kuća koju je produkcija iznajmila.

Podaci o emisiji još mogu da se nađu na Wikipediji:

„*Susret u mraku* je francuski televizijski program koji se emitovao na TF1 od 16. aprila 2010. do 11. aprila 2014. (tri sezone).“

Koncept emisije je ukratko opisan: